

χύθη του ρόδου ἢ βαφῆ, καὶ ἡ χαρὰ καὶ τὸ μευδίαμα ἐφαίδρουν τὴν ὄψιν του· εἶχα πλέον ἐμπρός μου ἄνθρωπον ζῶντα καὶ οὐχὶ νεκρόν.— « Ἄ! μὲ λέγει κύβας καὶ πάλιν καὶ πλησιάσας τὸ στόμα ὁ ἀρχαῖος οὗτος συνωμότης εἰς τὸ οὖς μου· ἄς ἔλθῃ ὁ Γεώργιος, ἄς ἔλθῃ μίαν φορὰν καὶ ἄς ἦναι ὅτι καὶ ἂν ἦναι· ἀπχὲ τῆς ἡμέρας θὰ πίπτω νὰ φιλῶ τοὺς πόδας του, ὅστις δὲ τολμήσῃ νὰ ἀντιπολιτευθῇ τὸν θρόνον του ἐγὼ αὐτὸς θὰ τὸν σφάξω! » Τί φρονεῖ τώρα ὁ ἀναγνώστης περὶ τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας μεθ' ἧς δικαίως ἐξεθρόνισαν ἕνα βασιλέα μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἔτι περισσοτέρας σπεύδουσι νὰ πείσωσιν εἰς τοὺς πόδας ἐνὸς ἄλλου; Κ' ἐσιώπησα μὲν τότε, ἐπεφύλαχθην δὲ ν' ἀναφέρω τὸν διάλογον τοῦτον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Χ ρ υ σ α λ λ ῖ δ ο ς, ὅπως χαρῶσι καὶ οὗτοι ἀφοῦ πιστεύσωσιν, ὅτι ἐκόπασε πλέον ὁ χειμῶν καὶ εἰρήνη καὶ ἡσυχία ἐξαπλοῦται μετ' ὀλίγον εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν τοῦ Κέρροπος.

Ἄπαρ ὁ τύπος τῆς πρωτεύουσας πλείστον ἔκαμε λόγον ἐσχάτως περὶ μεγάλης τινὸς μονομαχίας λαβούσης χώραν ἐν τῷ Ἰσθμῷ. Μονομαχίαι ἔλαβον χώραν καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' εἶχον σκοπὸν τοῦλάχιστον τὴν παῦσιν τοῦ οὐζυροῦ πολέμου, καὶ πολλάκις ἄθλον τοῦ νικητοῦ ἦτο ὠραία τις γυνή. Αἱ μονομαχίαι τῶν σημερινῶν ἡρώων διὰ τοίους λόγους γίνονται; Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὴ ἡ μονομαχία τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου. Οἱ δύο στρατοὶ τῶν τε Ἀχαιῶν καὶ Τρώων ἔμελλον νὰ καταθέσωσι τὰ καλὰ τεύχεά των ἐπὶ χθοῖ πουλυβοτείρῃ, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον

ἐν μέσω καὶ Ἀριγίμου Μενελάου

Οἶονε ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μά-
[χεσθαι.

Ἐπιότερος δὲ κε νίκηση κρείσσων τε γέ-
(ρηται,

Κτήμαθ' ἔλων εὐ πάντα, γυναικά τε οὐ-
(καθ' ἀγέσθω.

Τοιαύτην μονομαχίαν τὴν ἐνωῶ κάλλιστα, μονομαχίαν εἰς ἣν ὁ νικῆσας θέλει λάβει ἄθλον τὴν Ἑλένην καὶ ὅλα τὰ κτήματά της, ἡ ὡς ἐκείνην τοῦ Ἐρωτοκρίτου, ὅστις ὡς ἔγραψε

Βικέντιος Κορνάρος

Ποῦ ἔτιση ἀκριμάτιστον νὰ τὸν ἐπάρῃ ὁ
(Χάρος,

ἐπάλαισε μὲ ὅλα τὰ ἀρχοντοπούλα τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ λάβῃ ἀφοῦ νίκησῃ τὴν Ἀρετοῦσα, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀθήνας. Τῇ ἀληθείᾳ καὶ ὁ

μᾶλλον δεῖλός θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἀλειφθῇ εἰς ἀγῶνα τοιοῦτον· μὴ καὶ ὁ προαναφερθεὶς Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο ἐκ τοῦ γένους τῶν δειλῶν; ἦτο μάλιστα δειλότατος, διότι ὅταν εἶδε τὰ στενά, προὔτιμησε μᾶλλον νὰ τρέξῃ νὰ εὕρῃ τὴν Ἑλένην, παρά νὰ μείνῃ καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν μετὰ τοῦ Μενελάου ὑπόθεσιν του, ὁ ὁποῖος, δυστυχῆς ὡς ὅλοι οἱ ἀπατώμενοι σύζυγοι, ἠπατήθη καὶ ἤδη, καὶ ἀφοῦ ἄφησε νὰ τῷ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του ὁ ἐχθρὸς του, ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ

εἰ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα,

ἐνῷ οὗτος νύρισκετο μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὰ μαλακὰ στρώματά του.

Ἄλλ' ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπον, δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τὸν σκοπὸν τῶν σημερινῶν μονομαχιῶν. Ἐπειδὴ μοὶ προσέβαλες τὴν τιμὴν, σὲ προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν· δηλαδὴ σοὶ δίδω τὸ δικαίωμα, σὺν τῇ προσβολῇ ἣν μοὶ ἐπέφερες, νὰ μοὶ ἀποκόψῃς καὶ τὴν χεῖρα, ἢ νὰ μοὶ ἐξορύξῃς τὸν ὀφθαλμὸν, ἢ καὶ νὰ μὲ φονεύσῃς ἂν ἦσαι ἰσχυρότερος καὶ ἐπιδειξιώτερος περὶ τὴν ξιφομαχίαν καὶ τοῦτα ἀγαπῶ νὰ ὀνομάζω ἱκανοποίησιν τῆς τιμῆς μου.

Ἄλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχουσι παραπολὺ ὀλέθρια ἀποτελέσματα αἱ μονομαχίαι αὗται· μολονάτι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐμάχοντο οἱ ἀνδρείοι μονομάχοι, εἰ καὶ πολλὰς πληγὰς ἔδωκαν καὶ ἔλαβον ἐναλλάξ, οὐδὲ βάνις αἵματος ἔρρευεν ἀγαθῆ τύχῃ! Ἦθελεν εἶπει τις δικαίως ὅτι πλειότερα μελάνη ἔρρευσε πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ κατορθώματος τούτου, ἢ ὅσον αἷμα ἐπότισε τὸ ξηρὸν ἐκείνου τῆς μάχης πεδίον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Λόγιος τοῦ 11ου Αἰριγματος

« ΚΙΩΝ »

ΛΙΝΙΓΜΑ 12.

Ἀειθαλὲς εἶμαι φυτὸν σύμβολον τῆς φιλίας,

Ἀκέφαλον δ' ὀνομαστὴ πόλις τῆς Κιλικίας.

Βαρβάρων δύναμις ἐκεῖ παλαιὰ κατετροπώθη

Καὶ εἰς μεγαλὸν βασιλεὺς διὰ φυγῆς ἐβώθη.

Ν. Γ. Θ.